

מקור המאמר בזוהר פרשת בא דף לב ע"ב – לא ע"א
זהירות מן המקטרגים

רַבִּי אֶלְעֹזֶר פָּתָח, (שם א) וַיְהִי
הַיּוֹם וַיָּבֹא בְּנֵי הָאֱלֹהִים
לְהַתִּיצֶב עַל הָאָדָם וַיָּבֹא גַם
הַשָּׂטָן בַּתּוֹכָם. וַיְהִי הַיּוֹם – זֶה
רָאשׁ הַשָּׁנָה שֶׁהַקָּדוֹשׁ בָּרוּךְ
הָאָמֵד לְדוֹן אֶת הַעוֹלָם,
כְּמוֹ זֶה, וַיְהִי הַיּוֹם וַיָּבֹא
שְׁמָה, אֲוֹתוֹ יוֹם קָיָה יוֹם טוֹב
שֶׁל רָאשׁ הַשָּׁנָה.

וַיָּבֹא בְּנֵי הָאֱלֹהִים – אֶל-
מִמְנָם גָּדוֹלִים שְׁלוֹחוֹת
בְּעוֹלָם, לְהַשְׁגִּיחַ בְּמַעֲשֵׂי בְּנֵי
הָאָדָם. לְהַתִּיצֶב עַל הָאָדָם – כְּמוֹ
שֶׁנֶּאֱמַר (מלכים-א כב) וְכֹל צָבָא
הַשָּׁמַיִם עָמַד עַלְיוֹ מִימִינּוֹ
וּמִשְׁמָאלּוֹ. אֶבֶל לְהַתִּיצֶב עַל
הָאָדָם, בְּפִסּוֹק זֶה מִצָּנוֹן אֲהַבָּת
הַקָּדוֹשׁ בָּרוּךְ הוּא עַל
יִשְׂרָאֵל, מִשּׁוּם שֶׁהַשְׁלוֹחוֹת
הַלְלוֹת, שְׁמָמָנִים לְהַשְׁגִּיחַ עַל
מַעֲשֵׂי בְּנֵי הָאָדָם, הַוּלְכִים
וּמִשׁוּטִיטִים וּלוֹקִחים את כָּל
אָוֹתָם הַמְּעֻשִׂים, וּבַיּוֹם שְׁבָא
הַדִּין לְעַמְדָה לְדוֹן הַעוֹלָם,
נִעְשִׁים קָטָנִים לְעַמְדָה עַל
בְּנֵי אָדָם. וּבָא רְאָתָה, מִכֶּל

רַבִּי אֶלְעֹזֶר פָּתָח, (איוב א) וַיְהִי הַיּוֹם וַיָּבֹא בְּנֵי
הָאֱלֹהִים לְהַתִּיצֶב עַל יְהוָה וַיָּבֹא גַם הַשָּׂטָן
בְּתוֹכָם. וַיְהִי הַיּוֹם: דָא רָאשׁ הַשָּׁנָה, דָקָרְדָשָׁא
בָּרִיךְ הוּא קָאִים לְמִידָן עַלְמָא. בְּגַוְונָא דָא, (מלכים ב'
ד) וַיְהִי הַיּוֹם וַיָּבֹא שְׁמָה. הַהוּא יוֹמָא יוֹם טוֹב
דָרָאשׁ הַשָּׁנָה הָהָה.

וַיָּבֹא בְּנֵי הָאֱלֹהִים, אלין רְבָרְבִּין מִמְנָן שְׁלִיחָן
בְּעַלְמָא, לְאַשְׁגָּחָא בְּעֹבְדִין דְּבָנִי נְשָׂא.
לְהַתִּיצֶב עַל הָאָדָם: כַּמָּה דָא תַּאֲמִר, (מלכים א, כ"ב) וְכֹל
צָבָא הַשָּׁמַיִם עַזְמָדִים עַלְיוֹ מִימִינּוֹ וּמִשְׁמָאלּוֹ. אֶבֶל
לְהַתִּיצֶב עַל הָאָדָם קָרָא אַשְׁבָּחָנָא רְחִימָתָא
דָקָרְדָשָׁא בָּרִיךְ הוּא עַלְיוֹהוּ דִיְשָׁרָאֵל. בְּגַין, דְּהָנִי
שְׁלִיחָן, דְּאַינּוֹן מִמְנָן לְאַשְׁגָּחָא עַל עֹבְדִין דְּבָנִי
נְשָׂא, אַזְלִין וְשָׁאַטִּין וְגַטְלִין אַינּוֹן עֹבְדִין בְּלָהָו,
וּבְיוֹמָא דָקָאי דִינָא לְמִיקָם, לְמִידָן עַלְמָא,
אַתְּעַבֵּידָו קְטִיגּוֹרָין לְמִיקָם עַלְיוֹהוּ דְּבָנִי נְשָׂא. וְתָא
חוּי, מִכֶּל עַמְיוֹן דְּעַלְמָא, לֹא קִימִין לְאַשְׁגָּחָא
בְּעֹבְדִיהָן, בר בְּיִשְׂרָאֵל בְּלָחֹדְדִיהָן, בְּגַין דְּאַלְיָן
בְּגַין לְקָרְדָשָׁא בָּרִיךְ הוּא.

הַעֲמִים שְׁבָעֹלָם לֹא עַזְמָדִים לְהַשְׁגִּיחַ בְּמַעֲשֵׂיהם רק עַל יִשְׂרָאֵל לְבָדָם, מִשּׁוּם שְׁאָלָה בְּנִים
שֶׁל הַקָּדוֹשׁ בָּרוּךְ הוּא.

וכך לא אשתכחו עובדין יהי'ישראל בדקה יאות,
ביבוכול אינן ממן שליחן, כר בעאן
לקימא על אינן עובדין יהי'ישראל, על ה' וdae
קימין, דהא כר ישראלי עבדין עובדין יהי' דלא
בשrn, בביבוכול מתישין חילא לקודשא בריך
הוא. וכך עבדין עובדין דכשrn, יהbin תוקפא
וחילא לקודשא בריך הוא. ועל דא כתיב, (תהלים
ס"ח) תנז עז לאלהים. במה. בעובדין דכשrn. ועל
דא, בההוא יומא, כלחו רברבן ממן אתכגש
על ה'. על ה' וdae, דהא כיון דעל ישראלי
אתכגש, עלייה אתכגש.

ויבא גם השטן בתוכם, גם, לאסגאה עלייה,
דכלחו אתין למחיי קטיגוריין עלייה
ידי'ישראל, (ד"ג ג"ג ע"א) ורא אהוספ עלייה, בגין דאייה
דיילטרא רבבא מכךלהו, קטיגורא מכךלהו, בגין
דHEMA קדריא בריך הוא, דכלחו אתין לקטרגא.
מיד ויאמר יי' אל השטן מאיין פבא. וכי לא היה
ידע קדריא בריך הוא, מאן היה אתי. אלא
לאיתאה עובדא לרעותיה.

ויאמר יי' אל השטן וגוי ויען השטן את יי' ויאמר
מושט באָרץ. מכאן אוליפנא, יהישוב
ידי' אמר ה' אל השטן וגוי ויען השטן את הטענה
מושט באָרץ. מכאן למדנו שישוב הארץ

ובכל לא נמצאים המעשין
של ישראל בראשי, בביבוכול
אותם שלוחים ממנים,
בשרכזים לעמוד על אותם
מעשים של ישראל, הם
עומדים וdae על ה', שחרי
בשבישרל עושים מעשים
שלא כשרים, בביבוכול
מתשים فهو של הקדוש
ברוך הוא, וכשעושים
מעשים כשרים, נתנים כח
ותקף לקדוש-ברוך-הוא.
ועל זה כתוב (תהלים ס"ח) פנו עז
לאלהים. במה? במעשים
כשרים, ועל זה באותו יום
כל השרים הגדולים המנים
התכנסו על ה'. על ה' וdae,
שחרי כיון שהתכנסו על
ישראל, הם התכנסו עליו.

ויבוא גם השטן בתוכם. גם
- לרבותו עלייהם, שכולם
באים להיות קטגורים על
ישראל, וזה נספה עלייהם
משום שהוא המלישין הגדל
מכולם, קטגור מכם. בגין
שרואה הקדוש ברוך הוא
שכולם באים לקטרג, מיד -
ויאמר ה' אל השטן מאיין
פבא. וכי לא היה יודע
הקדוש ברוך הוא מאיינה היה
באים להביא את הטענה לרצוננו.

נמסר לצדדים אחרים, פרט לארץ ישראל לבהה. כיון שאמר משוט בארץ, השגיח הקדוש ברוך הוא שרוצה להיות מלשין על ישראל. מיד - ויאמר ה' אל השטן השמת לבך על עבדי איוב כי אין כמוה בארץ.

ראה שעיה לחת לו חילק במה שיתעסך, ויפרד מישראל, והרי פרשות, לרועה שרצו להعبر את צאנו בנהר אחד וכו', מיד

התעסק בו אותו שטן ולא קטרג על ישראל.

ספר אור הזוהר (עמוד 393)

יד) מוצי לחיביא: אמרו רבוינו זברונם לברכה: למה זכה אלקנה להעמיד שמואל ששלול כמשה ואחרון, מפני שהיה עולה ומעלה לבני אדם הרבה עמו ומזוכה אותם, וכן שמיאל בן נהג אחריו.

זה לשון מוריינו הרב חיים ויטאל זכרונו לחיי העולם הבא בשער קדרשה (חלק ב' שער ז'): מפני לחיביא אמרו רבוינו זברונם לברכה: למה זכה אלקנה להעמיד שמואל ששלול כמשה ואחרון, מפני שהיה עולה ומעלה לבני אדם הרבה עמו ומזוכה אותם, וכן שמיאל בן נהג אחריו וסבב הגלגול בבית אל ושפט את ישראל. ותשבעו הרמלה כי שם ביתו. ואברם לא זכה לכל מעלותו אלא משום "אות הנפש אשר עשו בתרון וכו'."

המוחה את הרבים: אבל לע' עלימי גניין, דלא זכי בהו בר נש אחרא, בר אינון גניון לאינון דעתני נפשיהון דחיביא. ואלמלי הו ידע בני נשא, במה תועלתא זיכו (גרמי לזריקיא) זיכאן גניינויה בד זכו להזון. הו איזו אכתרייהו, ורדי לון במאן דרדריף בתר מין.

ובספר הזוהר ריש פרשת תרומה (דף קכ"א) וזה לשונו: הנגיד בספר בשבח מצוה זו ואמר זכה עזי למרדף בתר חיביא, ולמKEN ליה באנור שלם, ורא איהו שבחה אספלהק ביה יקרא דקורשא בריך הוא, יתר שבחה אחרא, ואספלהקota דא יתר מבלא וכו', ועל דא כתיב באחרון, (מלאכי ב) ורבים השיב מעון. וכ כתיב (מלאכי ב) ברתי היתה אהו החיים והשלום. איהו אספלהק בתלת סלוקין, מה דלא אספלהק הבי בר נש כתיב. האי בר נש כתיב, ברתי היתה אהו החיים והשלום. זכי למחמי בניין לבני, זכי בהאי עלי מא זכי לעיל מא דאתני. על בתירס תרעין, ולית מאן דימחי בידיה. ועל דא כתיב, (פתחים קיב) גבור בארץ יהוה ורעוז דור ישראל יבורה. הון ועשר בביתו וצרכתו עמדת לעדר. זוח בחשך וכו' בדין מלכא בריך לההוא דיוקנא, בכל בראean דבריך לאברהם, וכו' זכה עאל לעלי גניין, דלא זכי בהו בר נש אחרא, בר אינון גניון לאינון דעתני נפשיהון דחיביא. ואלמלי הו ידע בני נשא, במה תועלתא זיכו (גרמי לזריקיא) זיכאן גניינויה בד זכו להזון. הו איזו אכתרייהו, ורדי לון במאן דרדריף בתר מין. עד כאן מוריינו הרב חיים ויטאל):

דארעא אטמסר לסטראן אחרגין, בר ארעה דישראל בלחוּדָה. כיון דאמר משוט בארץ, אשגח קדשא בריך הוא, דבעי למאיו דלטורה עלייהו דישראל. מיד, (איוב א) ויאמר זיין אל השטן השמת לבך על עבדי איוב כי אין כמוה בארץ.

חמא שעטה למייב לייה חולקא, במא דיתעסך, ויתפרש מג'יוו דישראל, והא אוקמה, לרעיא דבעה למעבר עאניה בחד נהרא וכו', מיד אטעסך ביה הוה שטן, ולא קטרג עלייהו דישראל.